

Santiago Dexeus, l'últim Convidat

Amb la conferència de Santiago Dexeus del passat 20 de maig es va cloure el cicle de conferències que, des de la tardor, ha portat a Olot diferents personalitats: Fèlix Pons, Quim Monzó, José Luis López Aranguren, Josep Maria Ballarín, Josep Cuní, Maria

Mercè Roca, Josep López de Lerma, Pilar Rahola, Pere Duran i Farell i Santiago Dexeus han estat convidats d'aquesta tribuna d'opinió de la ciutat constituïda per la suma dels esforços del Club de Debat Joves 21 i el Fons d'Art Olot. A la part final d'aquest article tornaré en aquest punt per fer una valoració global del cicle.

El que ara correspon és fer una ressenya de la conferència i la personalitat del metge Santiago Dexeus. El conegut ginecòleg centrà la seva intervenció en tres grans temes: la professió de metge, els estudis de medicina i els punts de contacte entre medicina i ètica.

Respecte al primer assumpte, Dexeus destacà la importància de completar una bona formació científica amb un fort sentiment d'humanitat en la professió de metge. Per tractar-se d'una professió que pren contacte, constantment, amb sentiments que ultrapassen l'estricta resolució tècnica dels casos plantejats, convé -segons el conferenciant- seguir el pacient també en tots aquells aspectes més intangibles però trascendents en l'evolució de la malaltia. En aquest sentit, Dexeus parlà de l'angoixa, del dolor i de l'esforç per donar una explicació intel·ligible i tranquil·litzadora al pacient.

Per Dexeus, la carrera de medicina està notablement mal plantejada. Tant en el seu vessant teòric com en la incorporació al posterior exercici de la professió. Així, parlà de l'alt nombre d'estudiants que apleguen els centres hospitalaris que fa pràcticament impossible un rendiment profitós d'aquestes pràctiques i de les poc esperançadores perspectives d'un metge que s'enfronta al MIR.

Finalment, el conferenciant tractà dels punts de contacte i dels punts de conflicte entre l'ètica i la medicina. Els importants avenços científics en el camp de la biologia han obert un debat ètic que, com apuntà Dexeus, més enllà de les grans discussions públiques, en últim terme s'hauria de reduir a un plantejament moral i, per tant, fortament individual. En aquest sentit, destacà com, a vegades, les conviccions morals de fons no s'ajusten a les solucions que moltes persones busquen en la medicina i la biologia i que, per tant, quelcom falla. En ser preguntat sobre si els malalts terminals han de saber el seu futur, Dexeus recordà que recentment s'havia fet una enquesta entre pacients i metges de l'Institut de Medicina que dirigeix i que les dades van detectar que a la majoria de persones "ens agrada estar mig enganyats. No té cap sentit afegir cruïda a la realitat però el cert és que un malalt que s'està morint també ho nota d'una manera més o menys evident".

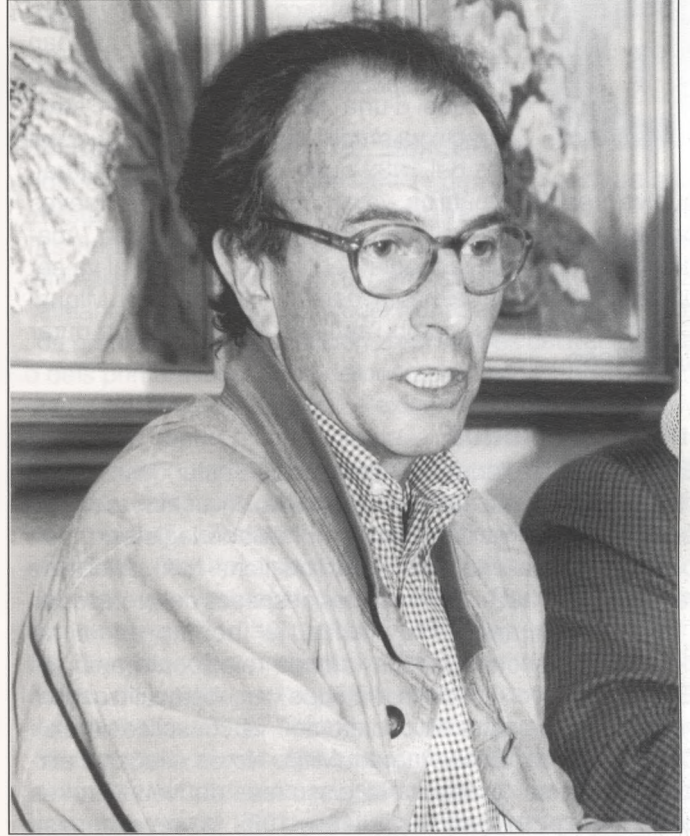

Foto: Josep Maria

Convé, ara, fer una valoració global del cicle. A mi em sembla que ha d'ésser altament positiva. Tant pels noms dels convidats, la finalitat del cicle -presentar la Garrotxa als convidats més enllà de l'estricta conferència- o el nombre de públic -una mitjana de més de cent persones- com per a l'articulació de sistemes de cooperació entre la iniciativa privada i la societat civil. Cal dir que aquesta iniciativa ha nascut essencialment de l'esforç desinteressat d'un grup de persones -Gaspar Hernández, Josep Puigbó o Jordi Serrat, per exemple-. La tan discutida subvenció de l'Ajuntament no ha estat tan important -200.000 pessetes- ni tan essencial per l'èxit del cicle. En canvi, han existit moltes versions paral·leles i algunes de volgutament contaminadores. No em sembla que des de l'administració s'hagi de definir una política de foment de la vida cultural de la ciutat basada en quotes fixes i iguals per definició sinó en un permanent diàleg i exposició de propostes per part de les entitats que porti a un posicionament concret de l'Ajuntament. Aquest va ser el cas de «l'Artista del Mes» i del cicle «El Convidat». De fet, això és fer política. Però aquesta no ha d'eclipsar la veritable protagonista que és la iniciativa de la societat. Volem que en el futur continuï sent així i, si convé, al marge de l'administració.

Jordi Xuclà i Costa

